

mer, at det er, som han har sagt, en lidet tiltalende Skat, kunde han jo f. Ex. sige til sin Kollega Krigsministeren: Nu leve vi under ret gode Forhold, man kan ikke med Rette beskylde det andet Thing for at drive Biznepolitik; der er jo mellem Regjeringen og Oppositionen — jeg vil ikke sige en rørende Kjærlighed, men dog i alt Fald en vis Forsonlighed, der er en vis Ro ude i Landet, saa vi behøve ikke mere Gendarmerne. Naar den høitærede Finantsminister fik Krigsministeren til at gaa ind paa at affaffe Gendarmerne, og gif ind paa dette Lovforslag, bleve vi af med en unyttig Foranstaltning og fik en nyttig Lov, og jeg tror endda, at Staten vilde tjene Penge. Jeg tror, det vilde være et imødekommende Skridt her fra det høie Thing lige overfor det andet Thing, dersom vi gif med til at hæve Halvprocentafgiften og vedtog Loven usfordret.

Finantsministeren (Estrup): Det maa dog være de Herrer noksom bekendt, at jeg ikke har anbefalet dette Lovforslag i det andet Thing. Jeg har der kun villet udtale lige over for stærke Paastande om det Irrationelle i denne Beskatning, det, at mer eller mindre falde alle Skatter ind under Begrebet irrationel, og at naar der skulde være Tale om paa et enkelt Punkt som dette at gjøre Forandring, saa maatte det ske efter en samlet Overveielse af vort hele Stattesystem, men at det ikke gif an at plukke saa en Skat ud og saa en anden Skat bort, fordi man troede at kunne stemple den som irrationel.

Breinholt: Den ærede Taler fra sjette Kredts (Caspersen) fremkom med et Angreb paa en Sætning, hvis Almengyldighed jeg i alt Fald stærkt hævder, og jeg har derfor ved en kort Bemærkning villet nedlægge en Indsigelse imod dette Angreb. Han udtalte nemlig, at den Sætning, at gamle Skatter ere gode Skatter, kunde han paa ingen Maade gaa ind paa; tværtimod søgte han at godtgjøre, at netop det, at en Skat var gammel, egentlig involverede, at den maatte være utidsvarende, ubillig og tilbørlig uretfærdig. Jeg tror, at dette hans Synspunkt er saa feilagtigt som vel muligt. Saaledes som han ogsaa bemærkede, er det, at en

Skat er gammel og let at opkræve, allerede et Gode ved Skatten, som ikke maa oversees. Men Hovedsagen er den, at netop fordi Skatten er gammel, har den gennem Tidernes Løb fordelt sig saaledes, at den ofte kun er en Ydelse, som man forud har faaet Besked om, navnlig ofte ved Indkjøb af Eiendomme. Jeg skal i saa Henseende blot henvise til Hartkornskatten, Gammelkatten. Det er jo en gammel Skat, og den er i Virkeligheden ogsaa egentlig kun en Prioritet, man har faaet ved at kjøbe sin Eiendom saa meget billigere, som svarer til det Beløb, Skatten maa forrente af Kjøbesummen. Saaledes som det gaar aldeles sikkert der — det er saa aldeles umiskjendeligt, at Ingen vil modsigge det — saaledes gaar det i mere eller mindre Grad ved de fleste andre Skatter, ogsaa ofte ved de indirekte Skatter. Hvad nu særlig den her foreliggende Skat angaar, gjorde det samme ærede Medlem gjældende, at der er noget Uretfærdigt i, at der skal svares Skat af det, Folk ikke eie, idet der, naar en Eiendom sælges, skal svares halv Procent Afgift lige saa godt af den Mand, der eier Halvdelen af Eiendommens Værdi og skylder den anden Halvdel bort, som af den, der eier den hele. Der maa jeg henvise ham til det Forhold, som upaataalt og af Alle anerkjendt finder Sted ved Hartkornskatten, idet dog Ingen kommer paa den Tanke, at en Mand skulde nøies med at betale Halvdelen af sin Hartkornsskat, fordi han muligvis forrenter Halvdelen af Eiendommens Værdi. — Det er blot disse korte Bemærkninger, jeg vilde gjøre. Jeg maa efter hele det Standpunkt, som jeg i fiskal Henseende indtager, bestandig nedlægge Indsigelse mod den Slags Paa-stande.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Indhold
forkastedes med 36 Stemmer mod 15.

Formanden: Herved bortfalder Sagen selvfølgelig.

Dagsordenen er hermed udtømt. Forinden jeg angiver Tiden og Dagsordenen for